

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.67/2011/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év május hónap 9. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás bűntette miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2011. év január hónap 11. napján kelt 7.B.342/2009/133. számú ítéletét **megváltoztatja.**

I. r. és II. r. vádlottak cselekményeit 5 rb. a Btk. 175/A. § (1) bekezdésébe ütköző, a Btk. 20. § (2) bekezdése szerint társtettesi minőségben elkövetett emberrablás bűntettének, valamint 1 rb. a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző, társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése bűntettének és a Btk. 273. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett önbíráskodás bűntettének minősíti.

III. r. vádlott cselekményeit 6 rb. a Btk 20. § (2) bekezdése szerint társtettesként elkövetett a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértése bűntettének és a Btk. 273. § (1) bekezdésébe ütköző önbíráskodás bűntettének minősíti.

I. r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) év 4 (négy) hónap börtönbüntetésre enyhíti.

III. r. vádlott főbüntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti.

A kiszabott szabadságvesztésbe végrehajtás elrendelése esetén rendeli beszámítani az általa előzetes fogvatartásban eltöltött időt.

A házi őrizet beszámítása mellett, annak napokban meghatározott kiszámítását mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság - a Fővárosi Főügyészség 2009. év március hónap 20. napján kelt NF.16831/2008/43-I. számú vádirata alapján eljárva - a 2011. év január hónap 11. napján kihirdetett 7.B.342/2009/133. számú ítéletével I. r., II. r. és III. r. vádlottakat egyaránt bűnösnek mondta ki 6-6. rendbeli társtettesként elkövetett emberrablás bűntettében [Btk. 175/A. § (1) bekezdés]; s ezért halmazati büntetésül I. r. vádlottat 3 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg III. r. vádlottat 2 év 2 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére, a fő- és mellékbüntetésük súlyosítása végett fellebbezett.

Jogorvoslattal éltek a vádlottak és védőik is: I. r. vádlott és védője enyhítésért; II. r. vádlott enyhítésért, védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért; míg III. r. vádlott és védője felmentésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2011. év március hónap 3. napján kelt BF.563/2009/14. számú átirata szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, bizonyíték-értékelő tevékenységéről számot adott, a megállapított tényállás helyes, a cselekmények minősítése törvényes. A feltárt bűnösségi körülmények alapján azonban a törvényi minimumhoz közelítő büntetések annak célját kéltően nem szolgálgják, lényeges súlyosításuk indokolt.

Ezért az ügyészi fellebbezést fenntartva a fő- és mellékbüntetések tartamának felemelését indítványozta.

III. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is indokolta.

Hivatkozott arra, hogy védenca az egyik vendéggel az utcára távozott; a vádlottársak tevékenységéről nem tudott, nem is tudhatott, így azok esetleges tevékenysége az ő terhére ezért nem is róható. A történések sorrendjét tekintve: előbb keletkezett a szórakozóhelynek vagyoni igénye a sértettekkel szemben, akik megtagadták a számla ellenértékének megfizetését; a vádlotti magatartások ezáltal emberrablásként nem, hanem legfeljebb önbíráskodás bűntetteként volnának értékelhetők, melyet védenca bűnsegédként valósított meg.

Elsősorban III. r. vádlott felmentését, másodlagosan a támadott ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, mindezek hiányában a cselekmény önbíráskodás bűntetteként való értékelését és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásban előterjesztett indítványát fenntartotta.

Rámutatott: a három vádlott cselekménye az ország megítélést rontotta, a kiszabott büntetések már csak ezért is súlytalanok. A 80.000.- forintot - mint a bűncselekmény útján szerzett vagyont - indokolt a vádlottaktól elkobozni.

I. r. vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezést fenntartotta. Ennek kapcsán az újabb egy éves időmúlásra hivatkozott; valamint arra, hogy védencével szemben az elsőfokú ítéletben írt másik eljárás időközben befejeződött.

II. r. vádlott védője szerint alapjogok sérültek azáltal, hogy az ügyben nem történtek szembesítések; s arra sem volt lehetőség, hogy a vádlottak, védők kérdést intézhessenek - akár a törvényben biztosított „videokonferencia” útján - a közel sem egybehangzóan nyilatkozó sértettekhez. Erre figyelemmel a védő szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

A minősítés tekintetében: a védenccé által alkalmazott fenyegetés nem tekinthető a törvényben megkövetelt kvalifikált fenyegetésnek; az egyébiránt is legfeljebb csak egy sértett felé irányult, hiszen a fiúk közül az egyik kiment, a másik háromnak pedig csak elállták az útját, míg a lány felé annyi hangzott el, hogy maradjon csendben. Összességében ezért az emberrablás legfeljebb 1. rendbeli bűncselekményként értékelhető.

Az időmúlás jelentős, a sértettek szabadságukban való korlátozása rövid ideig: 10-15 percig tartott; és van sértetti közrehatás is, hiszen jogos követelést nem akartak megfizetni. Mindez a büntetés kiszabása során kell, hogy értékelésre kerüljön.

III. r. vádlott védője az írásban már előadottakat tartotta fenn.

A nyilvános ülésen jelen lévő I. r. és II. r. vádlottak a védőikhez csatlakozva a személyi körülményeikről nyilatkoztak.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül a minősítést támadó, enyhítést célzó jogorvoslatok az alaposak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.

II. r. vádlott védője már az elsőfokú eljárás végén elhangzott - és írásban is csatolt - perbeszédében sérelmezte a hazájukba még a vádbeli napon hazautazó írt sértettek tárgyalási kihallgatásának elmaradását.

Ezzel kapcsolatos álláspontját az elsőfokú bíróság az ítéletének 10. oldal utolsó és 11. oldal első bekezdésében kifejtette; az ott írtakkal a másodfokú bíróság is egyetért, eljárási hibát a sértetti vallomások tárgyalás anyagává tételével összefüggésben nem észlelt.

A Be. hatályos rendelkezései lehetővé teszik ugyanis a szabályszerűen megidézett, de a tárgyaláson meg nem jelent tanú korábban - így a nyomozás során tett -

vallomásának felolvasással történő tárgyalás anyagává vételét [Be. 69. § (8) bekezdése; Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja].

Az elsőfokú bíróság e törvényi lehetőséggel élve járt el az 1., [100. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal], valamint 2., 3. és 4. számú tanúk [114. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldala] esetében; megjegyzendő, hogy a felolvasást követően a tárgyaláson jelenlévők részéről sem kérdés, sem pedig észrevétel nem hangzott el. Ellentétben a védői hivatkozással: e négy sértett-tanú nyomozati vallomásaiban, a fényképről történő felismertetésre bemutatás során előadottakban lényegi különbség nincsen.

Nem vezet végül az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára a további két sértett tárgyalási kihallgatásának elmaradása; és az sem, hogy - szabályszerű idézésük hiánya okán - a nyomozati vallomásuk felolvasással sem lett a tárgyalás anyagává téve. Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás e két vallomás értékelési körbe vonása nélkül is kellően megalapozott, a történések ilyen való megállapításához a Fővárosi Bíróság által hivatkozott bizonyítékok elégségesek voltak.

Összességében ezért a másodfokú bíróság - eljárási szabálysértés hiányában - az elsőfokú ítéletet érdemi felülbírálatra alkalmasnak találta.

A Fővárosi Bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelésével állapította meg; a rögzítettek helyesek, azonban a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságához és a helyes minősítéshez nem elégségesek.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság részben az iratok tartalma alapján, részben a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra tekintettel az alábbi kiegészítéseket teszi:

- I. r. vádlott jelenleg munkanélküli, jövedelme nincs, az elsőfokú ítéletben jelzett személygépkocsi törlesztő részleteit nem tudta fizetni, ezért az a pénzügyi intézményhez került [a nyilvános ülésen előadottak];
- II. r. vádlott két éves személyi edzői tanfolyamot végez a Testnevelési Egyetemen, már jelenleg is gyakorló személyi edzőként dolgozik. Korábban testépítő volt, amatőr versenyeken indult [a nyilvános ülésen előadottak alapján];
- I. r. vádlott 194 cm magas és 105 kg testsúlyú, míg II. r. vádlott 183 cm magas és 97 kg testsúlyú [a nyilvános ülésen előadottak alapján; az elsőfokú ítélet a 12. oldal második bekezdésében említést tesz e két vádlott erős testalkatáról, pontos adatot azonban nem rögzít];
- I. r. és III. r. vádlottakkal szemben az előéletük körében jelzett további büntetőeljárás időközben lezárult: a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. év május hónap 4. napján kelt és jogerős 14.B.VII.25.340/2010/46. számú ítéletében mindkét vádlottat 2 rendbeli társtettesként elkövetett önbíráskodás büntette és 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette miatt egyaránt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és

100.000.- forint pénzmellékbüntetésre ítélte [a másodfokú bíróság által beszerzett ítéletkiadmány alapján];

- a Night Club-ba a belépés ugyan ingyenes volt, ugyanakkor a bejáratnál és az árlapon feltüntetettek szerint személyenként 18.000.- forint kötelező fogyasztás és 10% kiszolgálási díj, összesen tehát 19.800.- forint volt az, ami vendégenként kiszámlázásra került, s amelyet természetesen le lehetett fogyasztani - a sértettek által rendelt egy üveg 0,33 l-es Heineken sörért például 1.980.- forintot számoltak fel [a vádlottak, sértettek egyezős előadása, a nyomozati iratok 711-715. oldalának fényképfelvételei];
- a hat sértettnek a fentiek alapján közel 120.000.- forint [118.800.- forint] került kiszámlázásra, ebből - fizetési hajlandóság esetére, egyezkedés eredményeként - végül csak 80.000.- forintot kellett megfizetniük [ugyancsak az egyezős vallomások, különösen pedig a nyomozati iratok 363-365. oldalán III. r., míg a 645-647. oldalon I. r. vádlott vallomása];
- a kötelező fogyasztásra tekintettel magas számla-összeg okán a sértettek kérték, hogy hívják ki a rendőrséget, melynek azonban a személyzet nem tett eleget [ezt az elsőfokú ítélet az indokolási részében a tényállás megállapításának alapjául elfogadott sértetti előadásoknál - (elsőfokú ítélet 12. oldal első bekezdése) (elsőfokú ítélet 13. oldal első bekezdése) tartalmazza ugyan, ám annak a tényállásban való rögzítése szükséges];
- a tényállás körében az elsőfokú ítélet 6. oldal harmadik bekezdésének első sorában írt „I. és III. r. vádlottak ellentmondást nem tűrő, fenyegető fellépése” abban nyilvánult meg, hogy e két vádlott a sértetteket fizetés - mégpedig a kötelező fogyasztásnak megfelelő közel 120.000.- forint kifizetése - nélkül távozni nem engedték, ugyanakkor a sértettek kérésére rendőrt sem hívtak; csupán a számlázott és vitatott összeg harmadának elengedésére voltak hajlandóak feltéve, ha az ténylegesen megfizetésre is kerül [a fentiek alapján].

Az így kiegészített ítéleti tényállás már maradéktalanul helyes és teljes; s alapul szolgált a felülbírálat során is a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság meggyőző és logikus érveléssel adott számot arról, hogy a történések ilyenén való megállapítása során mely bizonyítékokra alapozott és miért. A Magyarországon turistaként először tartózkodó, innen még a vádbeli napon elutazó hat egyetemista, akik a topless bárt megelőzően már több szórakozóhelyet is felkerestek, a rendelkezésre álló adatok szerint sem hatósággal, sem más szervvel vagy személlyel összeütközésbe nem kerültek.

Nincs ok ezért azt feltételezni, hogy a velük történeteket ne a valóságnak megfelelően adták volna elő; a számukra teljesen ismeretlen három vádlottat hamisan vádolták volna.

Ugyanígy a másik oldalról: korántsem kizárt, hogy a Night Club-ban a számlázással, a külföldi vendég fizetési hajlandóságának hiányával összefüggésben olyan helyzet álljon elő, mint amelyről a sértettek beszámoltak.

Amint azt az elsőfokú ítélet a 13. oldal utolsó bekezdése és a 14. oldala irathűen rögzíti, a topless bárban mindennaposak voltak az ilyen jellegű problémák; melyek végkimenetele meglehetősen eshetőlegesnek mondható: a fizetni nem akaró külföldiekkel szembeni rendőri intézkedéstől kezdve a szórakozóhely dolgozói elleni büntetőeljárásig mindenre van adat [nyomozati iratok 205-249. oldala; az elsőfokú bírósági iratok 99. sorszáman az I. és III. r. vádlott ellen indult ugyanilyen büntetőeljárás vádirata, és ugyancsak a bírósági iratok 113. sorszáman a B.VI-VII.117/2010/5-I. számú ügyészi határozat].

Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a sértettek előadására alapozott, a felmentést célzó fellebbezések a törvényes mérlegelést támadják, így eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű.

Előre kell bocsátani: nem büntetőjogi kérdés, és nem a jelen eljárás tárgya, hogy a Night Club hogyan alakítja ki az árait; továbbá hogy a műsort is adó éjszakai szórakozóhelyen belépti díjat szed avagy kötelező fogyasztást ír elő.

[Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság: éppen ezért nincs helye a sértettek által végül megfizetett 80.000.- forint - fellebbviteli főügyészi indítvány szerinti - elkobzásának, ez ugyanis a sértetteket terhelő kiszámlázott összeg.]

Hasonlóan: korántsem mondható jogszerűtlennek, ha a szolgáltatást igénybe vevő, de azért fizetni nem - vagy csak részben - akaró vendéget a lokál dolgozói nem hagyják szabadon eltávozni, hanem őt a számla rendezéséig visszatartják és hatósági - rendőri - intézkedést kérnek. E körben utalni lehet a Be. 127. § (3) bekezdésére, mely szerint a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt a rendőrség haladéktalan értesítése mellett bárki elfoghatja. Márpedig a bejáratnál és az árlapról beszerezhető információ birtokában az éjszakai szórakozóhelyre kényszer nélkül betérő, utóbb azonban a fizetést megtagadó vendég ezen magatartása legalábbis felveti a Btk. 318. § szerinti cselekmény megállapíthatóságát.

A jelen esetben azonban másról - többről - van szó; a vádlottak tevékenysége túllépte a jogszerűség határát.

Nem pusztán visszatartották a sértetteket, hanem - azok kifejezett kérése ellenére - nem hívtak rendőrt. Tették ezt annak ellenére, hogy pontosan tisztában voltak a helyes és jogszerű eljárással: a fentebb hivatkozottak szerint rendőri jelentések sokasága igazolja, hogy más ilyen esetekben hatósági intézkedés kezdeményezésére kerítettek sort.

Ez most elmaradt, a sértettek tényállás szerinti korlátozása a jogérvényesítés megengedett módján túlmutat; büntetőjogi felelősségük megállapítására ad alapot.

A vádlottak terhére megállapítható bűncselekmények helyes minősítése kapcsán az alábbiak bírnak jelentőséggel:

Több eseti döntésben is már kifejtésre került, hogy a Btk. 175/A. § szerinti emberrablás büntette mely ismérvek alapján határozható el a személyi szabadság megsértése büntettének [Btk. 175. § (1) bekezdés] és önbíráskodás büntettének [Btk. 273. § (1) bekezdés] halmazatától [BH. 1998. 368.; BH. 2002. 470.; BH. 2003. 442.; BH. 2005. 237.; BH. 2006. 274.].

Az emberrablás minden esetben személyi szabadságtól való megfosztást foglal magában; az emberrablásnak eszközcselekménye a személyi szabadságtól megfosztás. Az emberrablás célcselekménye ugyanakkor a követelés teljesítésének kikényszerítése; mégpedig erőszakkal, vagy az élet avagy testi épség elleni közvetlen fenyegetéssel. Emberrablás akkor állapítható meg, ha a személyi szabadságtól erőszakkal megfosztott sértett szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszik függővé; mégpedig akkor is, ha a vagyoni igényt az elkövetők jogosnak vélik; sőt, ha az igény ténylegesen jogos is, azonban az igény önérvényesítésének választott módja jogellenes.

Összefoglalva: amennyiben a személyi szabadságtól erőszakkal, élet avagy testi épség elleni közvetlen fenyegetéssel való megfosztás, és a szabadon bocsátásnak valamely követelés teljesítésétől való függővé tétele megállapítható, úgy emberrablás büntette megállapításának van helye. Amennyiben valamely ismerv hiányzik - jelesül a erőszak, az élet avagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés - úgy a személyi szabadság megsértésének és az önbíráskodásnak a halmazata áll elő.

A jelen konkrét ügyben ezért vádlottanként külön - külön vizsgálatot igényelnek az egyes sértettekkel szembeni elkövetői magatartások.

Az irányadó tényállás szerint mindaddig, amíg III. r. vádlott kiment az utcára az 1. számú tanúval, erőszak, fenyegetés a vádlottak részéről nem történt. Vita, alkufolyamat zajlott, melynek során a sértettek részéről elhangzott, hogy a kiszámlázott összeget nem hajlandók kifizetni, és a bár dolgozói hívjanak rendőrt. A vádlotti oldal pedig egyértelművé tette, hogy a sértettek mindaddig nem távozhattak, amíg nem fizettek; rendőrt pedig nem hívnak, már csak azért sem, mert akkor még többet - a teljes 120.000.- forintot - ki kellene fizetniük a sértetteknek.

Mindez büntetőjogi értelemben személyi szabadság megsértésének büntetteként [Btk. 175. § (1) bekezdés] és önbíráskodás büntetteként [Btk. 273. § (1) bekezdés] értékelhető, mely a Btk. 20. § (2) bekezdése szerint társtettesként elkövetett.

III. r. vádlott ekkor ment ki az utcára; a bárban ezután történetekről - a társai által megvalósított erőszakról, fenyegetésről - tudomása nem volt, abban részt nem vett. Kint az utcán ő nem lépett fel erőszakkal, fenyegetve az 2. számú tanúval szemben; ebből következően III. r. vádlott cselekménye ekként értékelendő, és a sértettek számát követve 6 rendbelinek minősül.

Ugyanígy kell értékelni I. r. és II. r. vádlottaknak az 2. számú tanúval szembeni cselekményét; hiszen ez az egy sértett még akkor távozott III. r. vádlott

társaságában, amikor erőszakra, élet- testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetésre a bárban még nem került sor.

I. r. és II. r. vádlottak az 2. számú tanúval szembeni cselekménye ezért 1-1 rendbeli, a Btk. 20. § (2) bekezdése alapján tártstettesi minőségben megvalósított személyi szabadság megsértése büntettének [Btk. 175. § (1) bekezdés] és önbíráskodás büntettének [Btk. 273. § (1) bekezdés] minősül.

III. r. vádlott és az 3. számú tanú távozását követően került arra sor, hogy I. r. és II. r. vádlottak a fizikai adottságaikat, erőfölényüket kihasználva az ajtót becsukták, a kijáratot elállták, a lokálban rekedt öt sértett távozását megakadályozták.

Ennek során a II. r. vádlott 5. számú tanút a falhoz lökte, a többi négy sértettet pedig ordítva ugyancsak veréssel fenyegette - a másik lányt, a 4. számú tanút azzal, hogy ő is kaphat, ha nem fogja be a pofáját, beveri [sértetteknek az elsőfokú ítélet 12-13. oldalán irathúen idézett előadása].

I. r. és II. r. vádlottak ezen együttes erőszakos és fenyegető fellépése a sértettek számához igazodóan 5 rendbeli, a Btk. 20. § (2) bekezdése szerint tártstettesként elkövetett emberrablás büntetteként [Btk. 175/A. § (1) bekezdés] minősül.

A minősítés kapcsán a másodfokú bíróság a fentiek szerint indokolt változtatásokat megtette.

A büntetés kiszabása körében értékelést kell kapjon, hogy az emberrablás büntetteként értékelt cselekmények nem a súlyosabb megítélést maga után vonó úgynevezett haszonszerzési, hanem önbíráskodás jellegűek [Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.68/2007/8. számú eseti döntése]. Ehhez társul még valamennyi vádlott tekintetében a közel négy éves időmúlás.

II. r. vádlott szabadságvesztésének tartama ennek megfelelően helyes és arányos, súlyosítása nem indokolt, enyhítése fel sem merülhet.

Hozzá képest I. r. büntetése némileg eltúlzott; e két vádlotti előélet egyaránt igen kedvezőtlen, ugyanakkor erőszakot ténylegesen nem ő, hanem II. r. vádlott fejtett ki. Nem indokolt ezért az elsőfokú bíróság által alkalmazott tartam-különbség; a másodfokú bíróság I. r. vádlott szabadságvesztésének tartamát megfelelően mérsékelte.

III. r. vádlott cselekményei enyhébben minősülnek, vádlott-társaival összehasonlítva az előélete is némileg kedvezőbbnek mondható.

A belső arányosítás elvét is szem előtt tartva ezért a másodfokú bíróság III. r. vádlott börtönbüntetésének tartamát mérsékelte, egyben - elsősorban mert az időmúlás okán a büntetés a célját várhatóan annak végrehajtása nélkül is eléri - a Btk. 89. § (1) és (3) bekezdése szerint próbaidőre felfüggesztette. Ebből következően mellőzni kellett e vádlott közügyek gyakorlásától való eltiltását.

A III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés elrendelésének esetén kell abba beszámítani.

A beszámítás kapcsán: szükségtelenül számította ki az elsőfokú bíróság az egyes vádlottak által házi őrizetben töltött időnek megfelelő börtönbüntetés-tartamokat

napokban; elégséges a beszámítási kulcsok meghatározása, a pontos számítás büntetés-végrehajtási feladatot képez.

Az elsőfokú bíróság ítéletének I. r., II. r. és III. r. vádlottakat érintő fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében írt feltételek hiánya okán nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2012. év május hónap 9. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 2011. év január hónap 11. napján kelt 7.B.342/2009/133. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.67/2011/14. számú határozatában írt változtatásokkal - 2012. év május hónap 9. napján I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év május hónap 9. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző*